

Chút tình đầu

AT - Thành phố đã vào mùa mưa. Trên tầng không, phượng đã bắt đầu chớm nở và dàn đồng ca nhà ve chỉ chờ đến lúc được cất lên những thanh âm báo hiệu mùa sang. Đâu đó trong từng lớp học, bạn bè chuyển tay nhau lưu bút - họ gửi vào đó tất cả những kỷ niệm yêu thương của một thời cấp sách; những trăn trở, lo âu của mùa thi đang

Nhưng không phải cô cậu học trò nào cũng bày tỏ được nỗi lòng trên những trang lưu bút, dù họ có quá nhiều điều để nói về những năm tháng bên nhau dưới mái trường. Và thế là, những bài thơ ra đời. Thơ của tuổi học trò, thơ của những người đã đi qua thời hoa mộng - một lần ngoái nhìn, một lần tìm về những rung động thuở nào để được sống hồn nhiên, vô tư. Và để một lần nói với ai đó của ngày xưa rằng, thuở ấy...

Thuở ấy có chàng thư sinh mười tám tuổi, một ngày bất chợt nhận ra mình đã lớn và trái tim mạch bảo dưỡng như có chút gì đó mơ hồ vừa đến. Cảm xúc thật mới lạ, hân hoan nhưng cũng đầy lo sợ. Chàng ta sợ rằng, rồi điều đó cũng theo mùa mà ra đi:

Những chiếc giỏ xe chở đầy hoa phượng em chở mùa hè của tôi đi đâu? Chùm phượng vĩ em cầm là tuổi tôi mười tám thuở chẳng ai hay thăm lặng - mối tình đầu.

Có lẽ vì "chẳng ai hay" nên cậu học trò phải tự bộc bạch đấy thôi. Điều ngại ngùng không dám nói là một mối tình đầu đang rực cháy như màu hoa phượng. Tuổi mười tám của ai mà chẳng thế, làm sao không nao lòng trước màu hoa đỏ thắm đầy quyến rũ!

Bằng nhiều cách nói, mối tình thời học trò bao giờ cũng được ví von bằng những hình ảnh rất thơ mộng. Trong đoạn đầu của bài thơ - với lối so sánh liên hoàn, từ hoa phượng đến mùa hè, rồi đến tuổi mười tám, nhà thơ Đỗ Trung Quân đã gọi lên một hình dung về thời hoa mộng rất đẹp đẽ và cũng rất lãng mạn. Dùng hình ảnh "hoa phượng", "tiếng ve" để nói thay cho mùa hè thì người cầm bút nào cũng dễ dàng nói được, nhưng vẽ ra không gian "Em chở mùa hè của tôi đi đâu?" thì đó là một nét tạo hình bằng chữ rất riêng của nhà thơ họ Đỗ.

Chàng thư sinh tự hỏi, mà cũng là một cách thổ lộ cho người khác biết rằng mình đang yêu:

"Mối tình đầu của tôi có gì?" - Cánh cửa tâm hồn đã hé mở, gọi lên nhiều băn khoăn, bối rối và điều kỳ diệu cũng bước ra từ đó:

Chỉ một cơn mưa bay ngoài cửa lớp là áo người trắng cả giấc ngủ mê, là bài thơ cứ còn hoài trong cặp, giữa giờ chơi mang đến lại... mang về.

Những dư vị ngọt ngào, trong lành thường chất đầy ở mối tình đầu tiên - mối tình học trò - hay, đó chính là những cảm xúc lấp lửng giữa tình bạn và tình yêu - là sự đan xen giữa mộng mơ và thực tế... Và vì lẽ đó, "người trong cuộc" luôn nghĩ về nó như một báu vật thiêng liêng, sợ đến nỗi không dám chạm vào. Chỉ một tà áo bay qua đã "trắng cả giấc mơ", thì ở cái tuổi không trẻ con mà cũng chẳng người lớn ấy, họ có quyền mơ mộng và thậm chí lý tưởng hóa tình cảm của mình cũng là điều dễ hiểu. Hình ảnh cậu học trò với bài thơ "mang đến lại... mang về" phản ánh đúng tâm trạng của lứa tuổi đang lớn, ngập ngừng, sợ sệt rất đáng yêu!

Tự nhận mình là một anh chàng tội nghiệp, cộng với cái vẻ bối rối ban đầu, chắc hẳn không nói ra, chúng ta cũng biết anh chàng tội nghiệp này muốn "khắc nỗi nhớ" gì vào cây rồi!

Kỷ niệm không hẳn chỉ có khi chúng ta đã đi qua nó, nhất là những ai đang là học trò đứng trước mùa chia tay. "Người con gái mùa sau biết có còn gặp lại?". Có phải càng luyến tiếc,

kỷ niệm lại càng đông đầy, ùa về? Tâm trạng của người sắp xa trường, xa thầy cô, bè bạn và xa cả những tình cảm riêng tư mà họ nâng niu bấy lâu giờ khác nào như những viên đá tan ra trong ly nước mùa hè?

Mối tình đầu của tôi có gì? chỉ một cây đàn nhỏ rất vu vơ nhờ bài hát nói giùm, Ai cũng hiểu chỉ một người không hiểu nên có một gã ngọng nghịu mãi... thành câ.

Thật đến tội làm sao! Cậu học trò đã tìm đủ mọi cách để phát đi những tín hiệu từ trái tim mình hòng mong tìm được sự liên thông đến tâm hồn người kia, nhưng... bài thơ cứ "còn hoài trong cặp" và lời hát "ngọng nghịu mãi... thành câ" thì hóa ra đó chỉ là một mối tình âm thầm bị bỏ lửng đến phút chót mà vẫn không có câu trả lời.

Những chiếc giỏ xe trưa nay chở đầy hoa phượng em hái mùa hè trên cây chở kỷ niệm về nhà em chở mùa hè đi qua còn tôi đứng lại, nhớ ngẩn người tà áo lụa nào xa.

Suốt bài thơ, nhà thơ Đỗ Trung Quân đã không dùng một tiếng ve nào để đánh động mùa hạ, mà anh đã đưa mọi người trở về cái mùa yêu dấu ấy, cùng với những kỷ niệm trịnh nguyên thời áo trắng bằng những cảm xúc rất chân thật, ngẫu nhiên bật ra từ một buổi sáng cà phê bên đường... khi anh nhìn thấy người ta đồn bỏ những cây phượng để phòng bắt trắc trong mùa mưa. Một cô công nhân chạy xe đạp, một người đàn ông chạy xe mobylette cà tàng vội nhặt những cành phượng rơi dất lên xe và cảm thấy như mình đang chở cả một mùa hạ...

Vâng, thật bất ngờ làm sao! Chúng ta cứ nghĩ đó là một bài thơ được viết ra từ một câu chuyện có thật, nhưng... thì ra nhà thơ Đỗ Trung Quân đã mượn chuyện nay để nhớ chuyện xưa và đó không chỉ là những hồi ức của riêng nhà thơ, mà bất cứ ai trong chúng ta cũng thấy ít nhiều bóng dáng mình trong đó. Nghe lại bài thơ, một lần nữa chúng ta lại được tận hưởng những dư vị của kỷ niệm. Chút tình đầu - dù đã có, hoặc sẽ đến, cũng mãi là những kỷ niệm đẹp thật khó nguôi quên !

BÙI THANH TUẤN

<http://tuoitre.vn/tin/ao-trang/20070607/chut-tinh-dau/204507.html>